

לא ניסו לתפוע אותי. שמו את שמי ברשימה, וזהו.
● ולא עולה על דעתך שבכך זיהית את עצמך עם המערך, מסריו, נציגיו לכנסת הבאה?
אני לא עובר בשביל אף אחד, ואני אדון לעצמי. אני כבר ילד גדול. אני רואה את זה אחרת — אני עומד מעד.

● עומד מהצד ומוסיף ברי שימת אחד הצדדים לכנסת?

לולא הדבר — כל זה לא היה קורה. מה שקרה הוא שקראתי לפני שבועיים בעיתון, שהדבר לא ייחשב מפני שאני משוכנע ברשימת המערך לכנסת. התחילו לפנות אלי אוהדים, חיילים. שוחחתי על כך עם שימון פרס אישית.

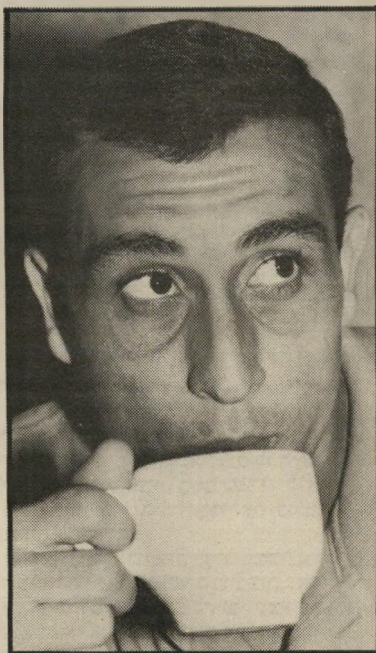
● איך הוא הגיב?
הוא הגיב בהבנה גדולה. הוא אמר לי שהוא לא מוכן לפגוע בקבוצה ובאור הדם, ואם זה מגיע לדרגה כזאת... הגענו ביחד להחלטה שאני מוריד את מועמדותי.

● בדיוק, מעז יצא מתוק. אני, למשל, לא ידעתי שאתה כלול ברשימת מיפולגת העובי דה לכנסת עד לעניין הרבי.

אם אני משחזר דברים, אז כל דבר שאני עושה — זה נותן הר גדול, רעש גדול, לא יודע למה. מצד אחד — זה טוב ויפה. מצד שני — זה קצת נמאס. כן, בעצם עדיף ככה.

● איך התייחסו אליך חבריך לקבוצה, בעת ששיחור הדבר התנדרב?

רוקא התברחו על זה. אמרו: "עכ"

סיני בזמן הראיון
ברור לי כמה פנו אליי

שיו תהיה שר? עסקני הקבוצה ביקשו ממני להוריד את המועמדות, כדי שיהיה אפשר לשדר. ואז לא ידעו אם אפשר להוריד מועמדות לכנסת. אחרי שביירו וביררו, ראו שאם אני חותם — אז זה בסדר.

● אחרי שהסברת באיזה כבוד היה מדובר, אילו הליכוד היה מציע לך את איתו הכבוד בדיוק — מקום ברשימתו לבי נסת — איך היית מגיב?

קשה לי לענות על השאלה, לא ידע. המערך הציעו — אז לקחתי. כן, גם אם הליכוד היה מציע לי מקום ברשימה — זה היה מתמאי לי. אני מכיר שם אנשים, לא חברים, אבל נפ גשתי עם מיכה רייסר, עם דוד לוי.

● בלומר: מקום ברשימה לכנסת אינו אומר מאומה?

זה אומר הרבה, אבל זה לא בראש הדאגות שלי. יש אנשים שהם בראש דאגותיהם. אני לא צריך להעסיק את הראש שלי בנושאים כאלה.

● לא מפריע לך שמיפולגה השתמשה בשמך בקישור, כדי לקרוא לאהודי כדורגל, מבלי העולם הזה 2667

יאסר ערפאת הציע לנטורי-קרתא מקום בממשלה הפלסטינית. שר-החוז של נטורי-קרתא רוצה לחיות במדינה הפלסטינית. כי מדינת ישראל כולה טריפה חזירית!

לה יצרו אויב. בגין ושמיר יצרו איבה נגד שכנינו ושיטת-התפשטות מכוערת, וכל זה במטווה אדוקתנכ"י. המערך — המערך — המערך על דעת מאות אלפי עולים חדשים מארצות כמו תימן, מארוקו, תוניס, כדי למגזר אותם בתוך האווירה החרדית של הציונות. זה רע. לכן אנחנו יוצרים קשרים עם היהודים שנשארו בתימן ומשכנעים אותם שלא להגיע לכאן.

● התחיה — מי זה? גאולה כהן? פוליטיקאית לא-משופשת. כולם מכירים בצביעות שלה. מעמידה פנים כאילו היהדות וארץ-ישראל חשובים לה. למעשה רק הפוליטיקה חשובה לה. המפר"ל — כמו התחיה. צבר עה מתחסרת, שבצעם מתעניינת רק בפוליטיקה.

● נתיבות שלום — מציעים עירובייה של ציונות, רת ושלום. אי אפשר לערוב את השלום עם הציונות. שלום לעם-ישראל ולעולם קשור בכי טול הציונות.

● הרשימה המתקדמת — ציונית מדי. הם מציעים מדינה פלסטינית לצד מדינה יהודית. אנחנו רוצים רק מדינה פלסטינית, בלי מדינה יהודית לצידה.

תווי-פניו החיורים, הרזים, של הרב הירש, לובשים קווי חרדה. המשך הציונות, חלילה, הוא אומר בקול קשה, כבר, "יגרום להגשמת עונש איום ונורא. במיורח-התיכון יש כלי-משחית, שיכולים למחוק את העולם כולו. וזה עלול להיות העונש שיבוא על הציונים ועל כל האיזור."

למרות שינאתו העזה למיסר הצ'יוני, שדחק את הקץ ובלבל גולה בגאולה, משתמש הרב הירש בשרותי הציונות, ויש לו לכך תירוצים שונים. החשמל ממילא מסופק מחברת חשמל פרטית, שאין לה ולא כלום עם המיסר הציוני. המים — מקורותיהם נכבשו עלידי הציונים הכובשים, ודינם כדיו האוויר שנמצא תחת כיבוש ובכל זאת מותר לנשום אותו.

בשרותי-הפואה הציונית הוא מש'תמש בשעת-הצורך, ורואה בכך תוצאה אומללה של הכיבוש. למכשיר-הטלפון אין הוא זקוק. גם לא לתעודת-זהות ישראלית.

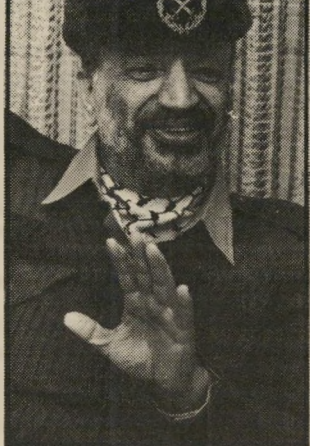
את ילדיהם, אגב, אין נטורי-קרתא מחסנים, והסיבה אינה ציונית. "יש אנשים, בינינו, שאינם רוצים לשחק עם החיידקים, להתגרות בהם," הוא אומר. "שיעשו החידקים את מה שצונו לע' שות, ואנחנו לא נתערב במלאכתם."

שרה ליבוביץ

טחות שאני מבטיח לעצמי, שהיום אני אומר וחושב כך, ומי יודע מה אהשוב מחר. ואיך אאמין להבטחותיהם של אחרים? אנחנו בוחרים רק בצו השם, שאמר: ובחרת בחיים.

ובכל זאת, לאיוו מפלגה הבטחות המושכות יותר את הלב?

"אייאפשר לעשות מחזור כבש. כולן טריפה חזירית. גם אם ניקח מכל מיפלגה את הרברים החיוביים ונקים

הרב הירש ויאסר ערפאת
נאחזו לא נתרעב במלאכתם של החידקים"

מיפלגה אחת, שכולה, לכאורה, חיוב — גם אז זו חזירות.

צבועים ומתחסדים

אחרי הפצרות ופילפולים ארוכים ניאות הרב הירש לומר מה דעתו על כמה מיפלגות.

● הליכוד — ה'בטינסקאים' הא-

למדינתו יהיה זה הפיתרון האידיאלי. גם נגור בארץ הקודש, וגם לא נהיה תחת הכיבוש הציוני, שהוא הגרוע שבכיבושים.

דבריו של ערפאת עוררו תיקווה גדולה בליבו של הירש. אולי בקרוב ייגשמו שאיפותיו, ומדינת-הציונים תתבטל מן העולם, ותחתיה תקום מדינה פלסטינית גדולה, ובתוכה החרדים היהודים שיהיו אזרחים שווים וזכויות, וימתינו לביאת-המשיח.

בערבית, אגב, הוא אינו שולט. מבין קצת. לא יודע לרבר.

הרב הירש ויאסר ערפאת
נאחזו לא נתרעב במלאכתם של החידקים"

עד שתקום המדינה הפלסטינית, מנסה הרב הירש לחנך מחדש את "עם" ישראל המיסכן. אינכם יודעים מהי הדת היהודית האוטנטית? הוא אומר. "כשתדעו, תבינו בעצמכם כי הציונות היא שקר רע, ריקני."

החינוך-מחדש כולל, בעיקר, הוד'עות פרובוקטיביות לעיתונות. לולא היה רב, היה עיתונאי שנון ומוכשר. הוא יודע מה לומר ואיך לנסח. כשרבניו אינם די חריפים, הוא ש'ב ומוצא ניסוח אחר, שיהיה מעניין יותר, ואגב-כך מחיך לעצמו בספיק. "אף פעם אינני יודע מה אני עתיד לומר. דבריי הם תעלומה, גם לעצמי, בכל שיחה צצים בי רעיונות אחרים, מע'נינים," הוא אומר.

בנושא הבחירות, למשל, שופע הרב הירש רעיונות. בבחירות הוא משקף כצופה מהצר, הרחק מהאוייב הציוני, לא מצביע ולא מקים מיפלגה.

"עגלי-הזבח", כך הוא מכנה את כל המיפלגות. "רגלי-מיין ורגלי-שמאל הם חלקים בלתי-נפרדים של העבודה ה'רה. מבטיחים הבטחות מגוחכות," הוא אומר. "ואיך אפשר להאמין להבטחה כלשהי? הרי אני אינני מאמין להב'

הרב משה הירש, המכנה עצמו "שר-החוז של נטורי-קרתא", יושב בפנית הגן במלון אמריקן קולוני, אינו אוכל ואינו שותה דבר, מכוון בכסא הפלסטיק, מחיך בשביעות רצון. בין כתיב-החוז ומנהיגי-האינ' תיפאדה, בזקנו העבדקני, כירישי השחור, כמעילו הארוך, הוא נראה כ'קוריו משעשע. והם, אכן, מביטים בו בתמיהה. צלמים של רשתות זרות וערבים מקומיים מחייכים, אינם מבי'נים מה לו, לרב, ולבית-המלון ה'מיוזח-ירושלמי.

הרב הירש ויאסר ערפאת
נאחזו לא נתרעב במלאכתם של החידקים"

הרב הירש כמו אינו מבחין במהומה הזעירה המתרחשת סביבו. הוא מרגיש בנוח. ככתוך שלו. יש בו משהו ליצני, ילדותי, כאילו בתוכו הוא יודע שהכל הבלותי. אלא שבעת השיחה הוא הופך לקרן פתאומי, מכתוב את דבריו, מנסח שוב ושוב, וכשהוא מדבר על הדת היהודית נעלם מעיניו הברק השובבי, הקונדסי. אישניו מתרחבים, עיניו מתעגלות ופניו אומרות אימה.

חזיר אינו כבש

השבוע אמר יאסר ערפאת לכתב אלווין הכווייתי כי הוא יתיר לנציג הכת החרדית לכהן בממשלתו כשר לענייני-יהודים. לכבוד הצהרה זו, שריגשה את הרב הירש ומילאה אותו בתיקווה, הוא אומר:

"אנחנו, נטורי-קרתא, גרים בירושלים משתי סיבות. ראשית, אנחנו רוצים לגור על אדמת הקודש, שנית, כאן אנחנו קרובים לחזית, לשדה-הקרב נגד הציונות הכופרת, החזירית. אם ערפאת יסכים לספח אותנו

שיטרתו לתהות על קנקנך? זה לא הופיע כקישוט גדול, בהת'חלה. כדור לי למה פנו אלי, אבל זה לא היה בגדול. בגלל פרשת-הרבר, זה נע'שה גדול, ענקי. אתה מצטער על שהס'

תגובה ערבית

★ חנה סיניורה, עורך "אל פג'ר": אני מכבד אותו הן בשל אדיקותו הדתית והן בשל דיעותיו, אם כי אינני מסכים איתו. אני מציאותי יותר, פחות פאנאטי ממנו. הוא לא מייצג את דעת הרוב ואנחנו, בבוא היום, נצטרך לדבר עם רוב-העם. אולם אני מתייחס אליו ברצינות. הוא אדם רציני, כלל אינו מנוחז.

★ סמיר אבו-שקרה, עיתונאי: יש אצלנו אהדה לאדם הזה ולקבוצת-היהודים שהוא מייצג. אנחנו הפלסטינים מתייחסים באהדה לכל מי שנלחם בכיבוש. זה בשלב המייד. באשר לטווח הארוך: תפיסת-העולם המשיחית של הרב הירש בעניינית, לגבי, ואני מניח שלגבי פלסטינים רבים, אולם בשלב הנוכחי, שבו מאבקנו הוא פוליטי, קשה שלא לחוש אהדה לאיש.

זהות עצמי פוליטית? את צודקת: צודקת במיליון אחוזים: אבל אצלנו כולם במדינה חיים על "מה יגידו" אנחנו מדינה מפוצלת. הביאו לי... כמה עדות יש פה? שמו אותם במ'דינה אחת, לימדו את כולם לדבר ע'ב'רית. או כולנו משתדלים שלא להיות יוצא-דופן.

● זאת הכיסמה הפרטית שלך: לא להיות יוצא-דופן? כן, יש ברירה: עדיף לשתוק, רק לא להיות חריג.